

POSTANOWIENIE

31 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

na posiedzeniu niejawnym 31 października 2025 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa Gminy S.

przeciwko G. sp. z o. o. w R.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej Gminy S.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z 21 lutego 2025 r., I AGa 128/23,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2) zasądza od Gminy S. na rzecz G. sp. z o.o. w R. kwotę 5400
(pięć tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

[M.O.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 21 lutego 2025 r. Sąd Apelacyjny w Krakowie, w sprawie z powództwa Gminy S. przeciwko G. sp. z o.o. w R. o zapłatę, na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach z 20 grudnia 2022 r., VII GC 140/19, zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji w ten sposób, że oddalił powództwo co do kwoty 387 549,76 zł z odsetkami oraz zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 14 189,29 zł tytułem kosztów procesu z odsetkami w wysokości ustawowej za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty (pkt 1) oraz zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 8100 zł z odsetkami w

wysokości ustawowej za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku w pkt. 2. do dnia zapłaty, tytułem kosztów postępowania apelacyjnego (pkt 2.).

Powódka wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu drugiej instancji, zaskarżając to orzeczenie w całości oraz wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca wskazała, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, które powódka sformułowała w postaci pytania, czy w świetle dyspozycji przepisu art. 471 k.c. sama tylko utrata możliwości uzyskania przez powoda dofinansowania do inwestycji ze środków zewnętrznych i pokrycie wydatków ze środków własnych może być uznana za szkodę. Ponadto, powódka podniosła, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnione jest koniecznością rozpatrzenia naruszenia przepisów prawa procesowego, zwłaszcza art. 233 § 1 w zw. z art. 382 k.p.c. poprzez dokonanie przez sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych i przeprowadzenie oceny dowodów z naruszeniem właściwych norm prawnych przez wyjście poza granice swobodnej oceny dowodów, polegające na przyjęciu przez sąd drugiej instancji, że zgromadzone w sprawie dowody, a w szczególności przeprowadzone dowody z opinii biegłych, pozwalają na przyjęcie, że gdyby pierwotnie zaprojektowano moduł filtracji przed stacją odwróconej osmozy, to powód poniósłby dodatkowe koszty przy realizacji pierwotnego projektu, które odpowiadałyby kosztom wykonania prac na podstawie projektu zamiennego. W powyższym zakresie powódka nie wskazała żadnej z przyczyn kasacyjnych określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c.

Pozwana złożyła odpowiedź na skargę kasacyjną, w której wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za okres od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, a zarazem kwalifikowanym pismem procesowym o ściśle określonej przez ustawę treści. Sąd Najwyższy, rozpoznając ten nadzwyczajny środek zaskarżenia, nie jest trzecią instancją sądową, lecz działa w interesie publicznym (postanowienie SN z 27 stycznia 2009 r., V CSK 358/08), na rzecz państwa jako dobra wspólnego (postanowienie SN z 11 lutego 2009 r., V CSK 388/08), jakkolwiek oczywiście nie oznacza to braku indywidualnego interesu skarżącego w rozpoznaniu nadzwyczajnego środka zaskarżenia, a w konsekwencji także weryfikacji tego interesu (*gravamen*). Jednak przede wszystkim skarga kasacyjna ma służyć ochronie prawidłowego wykonywania prawa oraz jego jednolitej wykładni. Interes prywatny uwzględnia zaś tylko na tyle, na ile może się on stać podłożem zaspokojenia interesu ogólnego (zob. aktualne uwagi w postanowieniu SN z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99).

Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy przewidziana w art. 398⁹ k.p.c. instytucja tzw. przedsądu, w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej (postanowienie SN z 18 września 2019 r., III CSK 71/19).

Na etapie przedsądu Sąd Najwyższy ocenia wyłącznie wnioski o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz jego uzasadnienie. Wniosek ten stanowi element konstrukcyjny skargi odrębny od podstaw skargi i ich uzasadnienia, które są oceniane dopiero, gdy skarga kasacyjna zostanie przyjęta do rozpoznania.

Dla spełnienia wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. konieczne jest zawarcie w skardze kasacyjnej odrębnego wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, zawierającego profesjonalny wywód prawny nawiązujący do wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu ze wskazaniem, które z nich występują w sprawie i z uzasadnieniem stanowiska skarżącego

(postanowienia SN z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06; z 27 lipca 2007 r., I CSK 243/07).

Jako pierwszą przyczynę kasacyjną mającą uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powódka wskazała występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego zagadnienie takie powinno być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń, a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia SN: z 20 maja 2021 r., II CSK 132/21; z 26 maja 2023 r., I CSK 6383/22).

Takie zagadnienie powinno zostać sformułowane wraz z przytoczeniem argumentów prawnych, świadczących o rozbieżnych ocenach prawnych (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 r., nr 1, poz. 11; z 7 czerwca 2005 r., V CKN 3/05; z 16 marca 2007 r., III CSK 34/07). Konieczne jest też wskazanie argumentów przekonujących o istotności zagadnienia (zob. postanowienie SN z 24 lipca 2007 r., IV CSK 207/07). Ponadto, ma to być zagadnienie nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego rozstrzygnięcie może przyczynić się do rozwoju prawa (postanowienia SN: z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151; z 11 lutego 2009 r., V CSK 388/08).

Sposób, w jaki skarżąca kasacyjnie sformułowała zagadnienie prawne, które w jej ocenie, występuje w niniejszej sprawie, nie odpowiada wymogom wynikającym z utrwalonego orzecznictwa SN.

Zagadnienie przedstawione przez powódkę sprowadza się do pytania o incydentalnym i kazuistycznym charakterze. Jest to zatem w istocie pytanie o trafność rozstrzygnięcia wydanego przez Sąd drugiej instancji. Przedstawione przez skarżącą zagadnienie nie zawiera natomiast elementów, które mogłyby pozwolić na sformułowanie przez Sąd Najwyższy – w ramach rozpoznania skargi kasacyjnej – ogólnego stanowiska o charakterze ogólnym (uniwersalnym).

Formułowanie zagadnień prawnych w taki sposób nie pozwala przyjąć, że w sprawie zachodzi przyczyna kasacyjna określona w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. (zob. postanowienie SN z 9 października 2023 r., I CSK 4314/22).

Jako drugą okoliczność, mającą uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powódka wskazała konieczność rozpatrzenia naruszenia przepisów prawa procesowego, zwłaszcza art. 233 § 1 w zw. z art. 382 k.p.c. Skarżąca nie określiła jednak żadnej przyczyny kasacyjnej z katalogu zawartego w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., na którą się w tym zakresie powołała. Niezależnie jednak od powyższego należy podkreślić, że zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Wynikający z tego przepisu zakaz oparcia skargi kasacyjnej na tego rodzaju zarzutach oraz związanie Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia oznacza niedopuszczalność powoływania się przez skarżącego na wadliwość orzeczenia sądu drugiej instancji polegającą na ustaleniu faktów lub niewłaściwie przeprowadzonej ocenie dowodów również we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (zob. np. postanowienie SN z 23 lutego 2024 r., I CSK 5688/22).

W związku z powyższym powoływanie się przez skarżącą, w ramach uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, na okoliczności związane z dokonaniem przez Sąd drugiej instancji rzekomo błędnych ustaleń faktycznych należy uznać za niedopuszczalne i wykraczające poza kognicję Sądu Najwyższego w postępowaniu wywołanym skargą kasacyjną.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1, art. 99, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ k.p.c. w zw. z § 5 ust. 1, § 2 pkt 7, § 5 pkt 8 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn.: Dz.U. z 2023 r., poz. 1935).

[a.ł]

SSN Kamil Zaradkiewicz

[M.O.]